

Rozjímanie na sobotu 15. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na sobotu 15.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: tichosť v
každodennom živote; potešiť
Boha; keď sa objaví strach.

KRÁTKO PO ZAČIATKU svojho
verejného života Ježiš vyzdvihol
tichých ako blahoslavených (porov.
Mt 5, 5). Neskôr o sebe povedal: „Učte
sa odo mňa, lebo som tichý a
pokorný srdcom“ (Mt 11, 29). Tichosť
je vlastnosť, ktorá poznačila Pánovo
pozemské pôsobenie. A to nielen v
slovách, ale predovšetkým v

skutkoch. Tvárou v tvár tým, ktorí ho odmietali a prisahali sa proti nemu, sa Kristus nesnažil vzbúriť ani si vynucovať autoritu: vedel trpezlivo prijímať nepochopenie a pohrdanie. Tento postoj dosiahol svoj vrchol na kríži, pretože miernosť sa prejavuje predovšetkým „v čase konfliktu, možno ju vidieť v spôsobe, akým človek reaguje na nepriateľskú situáciu. Každý sa môže javiť ako mierny, keď je všetko pokojné, ale ako reaguje 'pod tlakom', ak je napadnutý, urazený, osočovaný?“^[1]. Svätý Peter pripomína, ako Ježiš reagoval na takúto *nepriateľskú situáciu*: „Keď mu zlorečili, on nezlorečil, keď trpel, nevyhrážal sa, to postúpil tomu, ktorý súdi spravodlivo“ (1 Pet 2, 23).

V našom každodennom živote nemusíme zažívať také *nepriateľské situácie* ako Pán, ale bežné bolestné skúšky sa pravdepodobne vyskytnú. Rodinné a pracovné vzťahy sú možno

kontextom, v ktorom najviac potrebujeme prežívať miernosť. To si niekedy vyžaduje odolať prvej logickej reakcii poznačenej hnevom alebo rozhorčením, aby sme reagovali pokojne a trpezlivo, ako by to urobil Pán a ako by sme chceli, aby sa správali k nám. Tichý človek vie, že je dôležitejšie rešpektovať ľudí kresťanským spôsobom než konkrétnu záležitosť, ktorá ho mohla rozrušiť. Týmto spôsobom prejavuje spôsob lásky, ktorý môže byť hrdinský, pretože sa vyhýba spôsobeniu väčšej škody, aby ochránil sám seba. V tomto zmysle svätý Josemaría navrhol niekoľko praktík, ktoré nám môžu pomôcť napodobniť Kristovu miernosť:

„Trefná poznámka, vtip, čo nevyšiel z tvojich úst; prívetivý úsmev pre toho, čo ťa obťažuje; mlčanie pri nespravodlivom obvinení; láskavý rozhovor s tými, čo ťa otravujú a vyčerpávajú; každodenné úsilie povzniesť sa nad drobnými

malichernosťami a bezočivosťou ľudí, ktorí s tebou žijú... To všetko, uskutočňované s vytrvalosťou, je pravé vnútorné umŕtvovanie“^[2].

TICHÝ A POKORNÝ SPÔSOB Pánovho konania predpovedal už Izaiáš, ako hovorí svätý Matúš: „Nebude sa škriepiť, nebude kričať, nik nebude počuť na ulici jeho hlas. Nalomenú trsť nedolomí, hasnúci knôtik nedohasí, kým neprivedie právo k víťazstvu“ (Mt 12, 19-20). Tajomstvo trpiaceho sluhu, ktoré opisuje prorok a ktoré sa naplní v Ježišovi Kristovi, spočíva v tom, že nežije podľa toho, čo si o ňom myslia alebo hovoria iní. Nie je viazaný na ľudský potlesk alebo uznanie, na odmietnutie alebo prijatie svojho posolstva, ale koná s ohľadom na svojho otca: „Hľa, môj služobník, ktorého som si vyvolil, môj miláčik, v ktorom mám

zaľúbenie“ (Mt 12, 18). Ježiš žije, aby sa páčil svojmu Otcovi. Hoci niektoré jeho skutky mohli zostať súčasníkmi nepovšimnuté, On vie, že jeho Otec ho videl a mal z neho radosť.

Božie synovstvo nám umožňuje cítiť, že Boh nás kontempluje v malých, skrytých, každodenných zápasoch, možno nepostrehnuteľných ľudskými očami. Keď mu ponúkame to, čo sa chystáme urobiť, On nás „zaraz od toho okamihu počúva a povzbudzuje. Áno, staneme sa kontemplatívnymi dušami uprostred každodennej práce. Staneme sa nimi, pretože nás naplňa istota, že On nás vidí a zároveň od nás žiada, aby sme sa premáhali: drobná obeta, úsmev pre človeka, ktorý obťažuje, to, že najskôr začneme s najmenej príjemnou, no naliehavejšou úlohou, dbanie na poriadok, vytrvalosť v práci, hoci by bolo oveľa jednoduchšie nechať ju tak, to, že neodložíme na zajtra to, čo by sme mali dokončiť dnes: a to

všetko preto, len aby sme potešili Jeho, nášho Boha Otca!“^[3].

Takto chápaný život kresťana je životom milujúceho. Láska k človeku sa prejavuje mnohými drobnosťami, ktoré sa snažia spríjemniť jeho existenciu. Niekedy ich druhá osoba dokáže identifikovať a byť za ne vďačná, inokedy ich však nemusí odhaliť. V každom prípade, hoci je niekedy prirodzené a logické požadovať istú dávku uznania, to, čo nás motivuje k takémuto konaniu, je, aby bol milovaný človek šťastný.

Rovnako aj zdravý vzťah s Bohom nie je založený na strachu z trestu alebo na obyčajnej túžbe dodržiavať súbor pravidiel, ale na túžbe spraviť mu vždy radosť. Zároveň nás pozýva, aby sme objavili jeho neustály záujem o každého z nás; v skutočnosti je to prvá vec, ktorú od nás očakáva: aby sme sa nechali ním milovať.

.....

TÚŽBA PÁČIŤ SA Bohu môže byť sprevádzaná určitým strachom, že ho zarmútime. Je to čiastočne logické, pretože to znamená, že ho naozaj milujeme: nikto sa neobáva, že sklame niekoho, koho nepozná. Tento pocit však nemôže byť základom plnohodnotného života. Možno práve preto „vo Svätom písme 365-krát nachádzame výraz *nebojte sa* so všetkými jeho obmenami. Akoby tým chcel Pán povedať, že každý deň v roku chce, aby sme sa nebáli“^[4]. Prelát Opus Dei pred niekoľkými rokmi poukázal na jednu z foriem, ktorú môže nadobudnúť strach. Povzbudil „vykladať ideál kresťanského života bez toho, aby sme si ho zamieňali s perfekcionizmom, učiac nás žiť s vlastnou slabosťou a slabosťou druhých; zaujať so všetkými dôsledkami každodenný postoj nádejnej odovzdanosti, založený na Božom synovstve“^[5]. Svätý človek sa bojí uraziť Boha a neodpovedať na

jeho lásku. Perfekcionista sa naopak obáva, že nerobí veci dostatočne dobre, a preto sa bojí, že sa Boh bude hnevať. Svätosť a perfekcionizmus nie sú to isté, hoci sa niekedy môžu zamieňať.

Strach môže vzniknúť, keď uvažujeme o tom, že sme sa opäť nechali viesť svojimi vášňami, že sme opäť zhrešili, že sme slabí pri plnení tých najjednoduchších cieľov.

Rozčúlime sa a prídeme na to, že Boh je sklamaný. Prepadne nás smútok. V takýchto chvíľach je dobré si uvedomiť, že smútok je spojencom nepriateľa: nepribližuje nás k Pánovi, ale vzdďaľuje nás od neho. Svoj hnev a záchvaty hnevu mylne považujeme za domnelé sklamanie Boha.

Pôvodcom toho všetkého však nie je naša Láska k nemu, ale naše zranené ja, naša neprijatá krehkosť. Tvárou v tvár možnému strachu, že sa Ježišovi nepáčime, sa môžeme pýtať sami seba: spája ma tento strach s Bohom,

vedie ma k tomu, aby som viac myslel na neho, alebo ma sústreďuje na seba: na moje očakávania, na môj boj, na moje úspechy? Vedio ma k tomu, aby som prosil Boha o odpustenie vo spovedi a napĺňa ma radosťou z toho, že mi odpúšťa, alebo ma vedie k zúfalstvu? Keď pociťujeme tento smútok, môžeme sa obrátiť na Pannu Máriu, aby sme vždy začínali znova s radosťou, lebo vieme, že jej Syn je dojatý zakaždým, keď povstaneme z nového pádu.

[1] František, *Audiencia*, 19-II-2020.

[2] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 173.

[3] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 67.

[4] František, *Posolstvo*, 25-III-2018.

^[5] Fernando Ocariz, *Pastiersky list*,
14-II-2017, bod 8.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/sobota-15-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/sobota-15-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (26.03.2026)